

VEFYA, f. 4. (fam.) *I samma v., i den v-n*, i det samma.

VEFYA, v. a. 1. 4) Med vef kringvrida; draga vefven på något. Nyttjas äfv. neutralt, t. ex.: *V. på ett positiv.* — 2) Veckla, linda. *V. om, omkring.* *V. af*, se *Afveckla*. *V. ihöp, in*, se *Hopveckla, Inveckla*. (Fig. fam.) *V. in sig i en sak*, inveckla sig i en sak. — *Vefvande*, n. 4.

VEGETABILIER, vejetabi'liär, 3. pl. (från lat.) 1) Växter. — 2) Födoämnen af växtriket.

VEGETABILISK, a. 2. Som angår växtriket, härrör eller är beredd af växter, innehåller växt-delar. *V. föda*. (Kem.) *V-a syror*, växtsyror. (Gam. kem.) *V-t lutsalt*, kali.

VEGETATION, vejetatschón, f. 3. Växtlif, växtlighet. *En yppig v.*

VEGETATIV, vejetati'v, a. 2. 4) Växande (på växternas sätt). *Det v-a* ell. *organiska lifvet*, hvarigenom kroppen underhålles och tillväxer (i motsats till *Det animala lifvet*). — 2) Som utvecklar, befordrar lif, växtlighet. [— if.]

VEGETERA, vejetära, v. n. 1. (lat. *Vegetare*, upplifva, af *Vegetus*, qvick, liflig) 1) Växa (om träd och örter). — 2) (fig.) Lefva i fullkomlig översamhet och blott tänka på att nära sin kropp; föra ett slags plantlif. — *Vegeterande*, n. 4.

VEHIKEL, vehi'ck'l, n. 3. (lat. *Vehiculum*, af *Vehera*, föra) 1) Befordringsmedel, hjälpmedel. — 2) (farm.) Medel, hvarmed ett läkemedel för-sättes, i afsigt att lätta intagningen.

VEIDE, väj'de, m. sing. (t. *Waid*) 1) Färgväxten *Isatis tinctoria*. — 2) Ett blått färgämne, bestående af de genom torkning, sönderstampning och jänsning beredda bladen af denna växt.

VEITSDANS, väjts dånns m. sing. Ett slags sjukdom, som påstås härröra af Tarantelns bett, och som uppgifves endast kunna botas med musik.

VEK, a. 2. (af *Vika*) 1) Som lätt vikes eller böjes; mjuk. *En v. stängel.* *V. som vax.* *V. i ryggen.* *V-a lifvet*, sidorna af buken på menniskor och djur ända till rebenen. *I v-a sidan*, säges i samma mening. — 2) (fig.) Eftergifven, svag; äfv. lätttrörd. — *Syn.* Blödig, Blödhjertad, Blödsint, Blöd, Lätttrörd, Ömtålig.

VEKA, v. a. 1. 4) Göra mjuk. *V. upp*, se *Uppveka*. — 2) (handvt.t.) Blöta.

VEKE, m. 2. pl. *vekar*. Snodd af garnändar utaf bomull, hampa o. s. v., som sättes i en lampa, för att underhålla lågan, eller som begagnas vid ljusstöpnig eller tillverkning af vaxstaplar, i det den öfvertäckes med talg, vax, o. s. v.; äfv. liten bit af ett särskilt slags väfnad, som nyttjas i lampor. *V-n i en lampa*, i ett ljus.

VEKHET, f. 3. Egenskapen att vara vek (både i egentl. o. fig. mening).

VEKLAGAN, f. sing. indef. Högljudd klagan öfver någon olycka, något tryckande ondt.

VEKLIIG, a. 2. I hög grad ömtålig för obehagliga intryck. *En v. menniska*.

VEKLIGHET, f. 3. Genom ovana eller förklemning uppkommen stegrad ömtålighet för obehagliga intryck.

VEKLING, m. 2. 4) Veklig menniska. — 2) (bibl.) Den, som begår stumma synder emot sjuette budordet.

VEKLIKT, adv. På ett vekligt sätt.

VEKNA, v. n. 1. Blifva vek.

VEKNING, f. 2. (handvt.t.) Blötning.

VEKSIDA, f. 1. Veka sidan, veka lifvet.

VELD, se *Väld*.

VELE, m. 2. pl. *velar*. En af linneskaf eller något annat lätt ämne gjord, kägelformig kropp till att hålla sår, bulnader eller svulster öppna; äfv. smal cylinder af något ämne, tjenligt till sondering.

VELIN, velä'ngg, m. sing. (franskt ord, som egentligen betyder: fint kalfskinspergament; af *Veau*, lat. *Vitulus*, kalf.) En sort fint och glatt papper, till ytan liknande pergament.

VELSK, se *Välsk*.

VELUTERA, v. a. 4. (från fr.) *V. tapeter*, helt och hållet eller i vissa fasoner, på en förut påtryckt grund af linoljefernissa med blyhvitt, öfverströ dem med fint sönderklippt ull af olika färger. — *Velutering*, f. 2.

VELVANTIN, vällvannti'n, m. sing. En sort skuren bomullsväfnad.

VEMOD, vemöd, n. sing. (t. *Wehmuth*) Djup nedslagenhet. — *Syn.* Svärmod, Sorgbundenhet, Melankoli. — *Ss.* *V-sfull*.

VEMODIG, a. 2. Djupt nedslagen. — *Syn.* Svärmodig, Sorgbunden, Melankolisk.

VEMODIGHET, f. 3. Se *Vemod*.

VENAL, -äl, a. 2. (lat. *Venalis*) Fal, besticklig.

VENALITET, ---ét, f. 3. Falhet, besticklighet.

VENDELROT, se *Vänderot*.

VENEDISK, a. 2. *V. tvål*, se *Tvål*. *V. terpentin*, se *Terpentin*.

VENER, vär'n, 3. pl. (af lat. *Vena*, åder) Blodådror.

GENERATION, ---tschón, f. 3. (lat.) Djup värndnad; värndnadsbetygelse.

VENERISK, a. 2. (af *Venus*) *V. sjukdom*, *V-a sjukan*, ett slags smittsam sjukdom, som fortplantas genom köttslig beblandelse. I samma mening säges äfv.: *V. böld*. *v-a åkommor*. *Smitta med v-t*, meddela sådan sjukdom.

VENSTER, vän'st'r, adj. utan neutr. sing. indef. i best. form: *venstra*. (af gamla ordet *Van*, brist) Betecknar egentligen den sidan af menniskans kropp, som vanligen är svagare än den motsatta (Högra). Säges i allmänhet om den sidan af ett föremål, som har till nämde sida af menniskans kropp ett motsvarande läge. Brukas merendels i bestämd form, utom i vissa adverbiala sammanställningar. *Venstra armen, handen, benet på en menniska*. *På venstra sidan i kyrkan*. (Fam.) *Icke vela skilnad på höger och v.*, äfv. (fig.) vara mycket dum. *På venstra sidan* ell. *på v. hand*, *sida*, ell. äfv. *på, till, åt v.*, åt det håll, hvaråt venstra sidan är. *Taga* ell. *vika af till v.* *Till v. om*, eller blott *v. om*, på venstra sidan om, t. ex. *till v. om kyrkan*. *Gifta sig till v.*, träda i morganatiskt äktenskap (se *Morganatisk*). *V. om*, kommando-ord, som betyder: 90 graders vändning åt venster. *Göra v. om*, göra en sådan vändning. *Ett v. om*, en dylik vändning. *V. sväng!* kommando-ord, hvarmed befalles svängning åt venster.

VENSTERHÄND, a. 2. Som vanligen begagnar sig af venstra handen i st. f. den högra.

VENTIL, vännti'l, m. 3. (medelt. lat. *Ventile*, af lat. *Ventus*, vind) 1) Klappert eller väderlucka i ändan af sugröret till en pump. — 2) Se *Vridhane*. — 3) Klaf, som qvarhåller luften i väder-röret på ett orgverk.

VENTILATOR, vänntilat'arr, m. 3. (uttalas i pl. — tór'arr) Väderexlingsmaskin,